

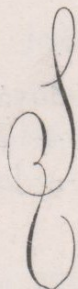
25/10 1950.

STÁTNÍ DIVADLO V OSTRAVĚ

Sergěj Prokofěv:

Romeo a Julie

Balet o třech dějstvích a 10 obrazech podle W. Shakespeara.
Choreograf a režisér Emerich Gabzdyl. Dirigent Otakar Trhlík
Dekorace a kostymy F. Vácha.

. 0798 01 / 20

Osoby a obsazení:

Julie	Julie Jastřembská
Romeo	Emerich Gabzdyl
Tybalt	Bohumil Čegan
Mercutio	Albert Janíček
Benvolio	Oldřich Napravitl
Paris	Milan Hojdys
Chůva Julie	Věda Goldfarbová
Capuletová	Jitřenka Šumovská
Capulet	Jiří Wiedermann
Monteková	Zdeňka Hajduková
Montek	Leo Psotka
Vévoda	Rudolf Juza
Páter Lorenzo	Bohuslav Pašek
Sluhové Capuletů	Antonín Michalík
	Ondřej Bohdanský
Květinářka	Truda Latzinová
Sluhové Monteků	Pavel Loučím
	František Hercik

Lidové tance tančí:

Zdena Hajduková — Aiena Kadlecová — Karel Jurčík — Jaroslav Celecký a dámy baletu.

Tance pěti párů:

Věda Kynarová — Drah. Svobodová — Zdeňka Koláčková — Vlasta Pavelcová — Libuše Vaňková — Milan Hojdys — Jaroslav Celecký — Robert Hučín — Jan Bill a Karel Jurčík.

Tance s liliiemi:

Drah. Svobodová — Věda Kynarová — Vlasta Pavelcová — Olga Čechová — Lída Vaňková — Zdena Koláčková.

Kostymy zhotovovány v dílnách pod dozorem manželů Stejskalových. — Světelné efekty Jindřich Kacar. — Výtvarná spolupráce: Josef Dušek. — Stavby: Karel Olchava.

Obsah baletu „Romeo a Julie“:

I. jednání.

1. obraz: Nedělní dopoledne před chrámem ve Veroně. Srážka Kapuletů s Monteky a vévodův zásah.
 2. obraz: Juliin bezstarostný den — příprava k plesu. Kapuletová uvádí Julii na její první ples.
 3. obraz: Zahájení plesu v domě Kapuletů, příchod hostů a uvedení Julie do společnosti. Příchod vévody a jeho synovce Parise, který se uchází o ruku Julie. Též tři nerozluční přátelé Romeo, Mercutio a Benvolio se dostaví nepoznání na ples — Tybalt, synovec hraběnky Kapuletové, sleduje bedlivě tři neznámé maskované muže, nemýlí se, že je to Romeo se svými druhy. Dochází k střetnutí, ale nutno zachovati pravidlo, že kdo je hostem plesu — není nepřítel. Vše pokračuje v tanci až do zakončení plesu.
- Proměna: Julie a Romeo — vyznání.

II. jednání.

4. obraz: Je živo na náměstí ve Veroně — tančí lid, tančí měšťané. I Romeo bloudí městem se vzpomínkou na ples. Julie vysílá svou chůvu, ať vyhledá Romea a odevzdá mu její list. Zve jej k páteru Lorenzovi na schůzku. Romeo šťastně spěchá na určené místo.
5. obraz: Setkání v kapli kláštera, kde je páter Lorenzo sezdá.
6. obraz: Zatím na veronských ulicích pokračuje veselí. Zde hledá také Tybalt příležitost k srážce s Montekovci, aby pomstil urážku z plesu. Naskýtá se mu příležitost, když potká Mercutia s Benvoliem. Marně brání přispěchavší Romeo souboji, ve kterém Tybalt zabije Mercutia. Romeo, který stále se snažil smírem vyřešit tuto rodovou nenávisť, nemůže už jinak než pomstít smrt přítele. V zápase Romeo zabíjí Tybalta, s hrůzou však patří na svůj čin a prchá z Verony. T

III. jednání.

7. obraz: Romeo před odchodem z Verony navštíví Julii — rozloučení —. Rodiče přicházejí s Parisem, který přišel požádat o ruku, Julie ta však odmítne.
8. obraz: Julie spěchá k Lorenzovi o radu. Lorenzo dává Julii nápoj, který přivodí domnělou smrt.
9. obraz: Julie se vrací domů — dává souhlas ke sňatku s Parisem. Zatím, co v domě konají přípravy k zasnoubení, vypije Julie nápoj a upadne do spánku. Přichází Paris se svatebním průvodem. Chůva nalézá Julii na loži a v hrůze zjistí, že Julie je mrtvá.
10. obraz: Romeo zatím zvěděl o smrti Julie a spěchá do Verony, aby zemřel u jejího hrobu. V hrobce Capuletů vypíjí jed a umírá u nohou Julie. Mezitím přestává účinkovat nápoj a Julie procítá. U nohou však spatří mrtvého Romea — bez něho žítí nelze — zemře tedy jeho dýkou. Tak končí příběh o velké lásce Romea a Julie. Teprve smrt překlene propast mezi dvěma veronskými rody Monteky a Capulety.

Jan Rey: PROKOFĚVŮV BALET »ROMEO A JULIE«

V bohatém a rozsáhlém díle předního sovětského skladatele Sergěje Prokofěva zaujímá baletní tvorba významné místo. Vedle čtyř kratších baletů, komponovaných za jeho pobytu v cizině pro Paříž (pro soubor Ďagilevův a pro pařížskou Operu) — Šašek, Ocelový krok, Marnotratný syn, Na Dněpru — jsou to dva velké balety, komponované po návratu do vlasti, »Romeo a Julie« a »Popelka«. Obě tato díla obohatila významně nejen sovětský, ale i světový baletní repertoár.

Balet »Romeo a Julie« byl Prokofěvem komponován v letech 1935—1936 na známé shakespeareovské thema o lásce dvou mladičkových veronských milenců, kteří marně bojují proti slepé nenávisti a předsudkům svých rodů, jež je vženou do náruče smrti. Prokofěvova hudba vyzvedla tento rozpor dvou světů a našla pro něj skvělé charakteristiky. Líbezná svěžest a takřka dětinná hravost Juliina, spolu s horoucností citu Romeova, ostře kontrastují s těžkým, chladně obřadným světem feudálů a veselý a prostý lidový svět veronského náměstí s rytířskou honosností slechtického plesu. Pro každou z postav, ať je to rváčský Tybalt, či oddaná a dojemně směšná Juliina chůva, sluhové nebo pouliční tanečnice, našel Prokofěv výstižnou charakteristiku a nakreslil tak svojí hudbou ryze realistický obraz s prostředky sice úspornými, ale neobyčejně výstižnými. Vytvořil při tom hudbu vysoce dramatickou a taneční, novou v tom smyslu, že nutí interprety hledat nové prostředky vyjadřovací, jimiž by byli s to zobrazit na jevišti skutečné lidi a jejich osudy, jejich city a myšlenky. V tom navazuje Prokofěv na velký odkaz baletního reformátora 18. století J. G. Noverra.

Uvedení Prokofěvova baletu na kterukoliv z našich scén — a ostravská po Brně, Bratislavě a Praze, je čtvrtá — je nejen vítaným obohacením domácího baletního repertoáru vynikajícím sovětským dílem, ale i žádoucí příležitostí pro naše choreografy, tanečnice a tanečníky. Neboť na tomto čestném, byť obtížném úkolu mají možnost nastoupit podle svých sil onu cestu, jíž kráčí sovětský balet, veliký vzor našeho tanečního umění. Nejen v dokonalosti technické, ale i v oné emocionální složce výrazové, jež právě ze sovětského tanečního umělce činí zářný příklad. Shakespeareovo drama, jemuž mistrovská hudba Prokofěvova proklestila cestu na taneční jeviště, ožilo tak tanečním pohybem a gestem, odlišnou to řečí od mluveného dramatu. Zde, ani tam, nesnáší falešný tón, zploštělý výraz, neboť zobrazuje skutečnost. Skutečnost, kterou dovede ocenit dnešní nový divák, jehož usilovné práci vdělíme nejen za rostoucí blahobyť, ale i za podmínky a možnosti kulturního rozvoje, za rozkvět a nové cesty našeho divadla.

S